

14.4. Další použití participií

14.4.1 Jako podstatná jména¹

Toto bylo probíráno v části 7.5.

např. Jn 15,23: ὁ ἐμε μισῶν καὶ τὸν πατέρα μου μισεῖ.

- Ten, kdo nenávidí mne, nenávidí také mého otce.

Nyní můžeme jednoduše použít tuto konstrukci s participiem v dalších pádech.

např. Jn 12,45: καὶ ὁ θεωρῶν ἐμε θεωρεῖ τὸν πεμψαντά με.

- A ten, kdo vidí mne, vidí toho, který mne poslal.

Sk 10,44: ἐπέπεσεν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκουοντας τὸν λόγον. – Duch Svatý padl na všechny ty, kteří poslouchali slovo.

14.4.2 Kauzální, přípustkové a instrumentální použití

Participia mohou být použita také ve smyslu kauzálním, přípustkovém, nebo instrumentálním, ačkoli jsou relativně zřídka a vybočují z „doslovných překladů“.

Kauzální: Mt 1,19: Ἰωσηφ δε ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν ...

Ale Josef, její manžel, protože byl (dosl. jsa) spravedlivý ...

¹ Gramaticky se toto nazývá adjektivní participium, protože když se použije k vytvoření podstatného jména, chová se participium jako adjektivum.

Přípustkový: Řím 1,21: γνοντες τον θεον οὐχ ὡς θεον ἐδοξασαν ...

Ačkoli poznali Boha (dosl. poznavše), naoslavovali ho jako Boha.

Instrumentální: 1Tim 4,16: τουτο γαρ ποιων και σεαυτον σωσεις και τους ακουοντας σου. – Protože činěním tohoto (dosl. čině toto) i sebe spasíš i ty, kteří tě poslouchají.

14.4.3 S imperativy a infinitivy

Jako má řečtina tendenci vyhýbat se tomu, aby jedno hlavní sloveso bylo bezprostředně následováno druhým hlavním slovesem, přičemž jedno nahrazuje participiem („vešed řekl“ spíše než „vešel a řekl“), tak se řečtina také často vyhýbá řadě dvou imperativů nebo infinitivů, opět tím, že první nahrazuje participiem.

Např. οὐκ εἰμι ἱκανος κυψας λυσαι τον ἱμαντα των ὑποδηματων αὐτου.

(Mk 1,7) – Nejsem hoden sehnout se rozvázat řemínky jeho sandálů (dosl. sehnuv se rozvázat).

